

EROS COP

*Vi Keeland
Penelope Ward*

Bilete î **inveninate**

Traducere din engleză de
Daniela Purgaru

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Carmen Botoșaru

Design copertă: Faber Studio
Foto copertă: © Eileen Carey

Director producție:
Cristian Claudiu Căban

DTP:
Mirela Voicu

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Irina Botezatu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KEELAND, VI

Bilete înveninate / Vi Keeland, Penelope Ward ; trad. din engleză de
Daniela Purgaru. - București : Editura Trei, 2020
ISBN 978-606-40-0776-6

I. Ward, Penelope
II. Purgaru, Daniela (trad.)

821.111

Titlul original: Hate Notes
Autori: Vi Keeland și Penelope Ward

Text copyright © 2018 by Vi Keeland and Penelope Ward
The moral rights of the author have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul 1

CHARLOTTE

În urmă cu un an, nu m-aș fi aflat într-o astfel de situație. Nu vreau să fiu înțeleasă greșit, nu sunt o snoabă. În copilărie, petreceam ore întregi cu mama scotocind prin rafturile magazinului cu haine la mâna a doua. Iar asta se întâmpla pe vremea când „la mâna a doua“ se numea „bunăvoință“, iar astfel de magazine se aflau, în general, în cartierele muncitorești. În zilele noastre, lucrurile care au fost purtate se numesc „vintage“, se vând în Upper East Side și costă o mică avere.

Purtam haine „ușor uzate“ încă dinainte ca Brooklyn să devină zonă nobiliară.

Problema mea nu era faptul că erau la mâna a doua. Problema mea cu rochiile de mireasă purtate era legată de poveștile lor.

De ce au ajuns aici?

Am luat un umerăș pe care era o frumoasă rochie de bal semnată Vera Wang, cu un corsaj încrucișat și tul în cascadă. *Așteptări ca-n poveștile cu prințese. Divorțată după șase luni*, am hotărât. O rochie-sirenă, delicată — *Mirele a murit într-un oribil accident de mașină. Devastată, viitoarea mireasă care nu a mai apucat să fie*

mireasă a donat-o bisericii, să fie vândută la târgul anual de haine la mâna a doua. O cumpărătoare cunoscătoare a achiziționat-o la un preț mic și și-a triplat suma investită vânzând rochia mai departe.

Fiecare rochie purtată avea o poveste, iar a mea se potrivea la colecția *El s-a dovedit a fi un nenorocit care înșală*. Am oftat și m-am întors spre cele două femei care se ciorovăiau lângă teighea, în limba rusă.

— E din colecția de anul viitor, nu-i așa? a întrebat femeia mai înaltă, cu sprâncene ciudate, inegale.

Am încercat să nu fac ochii cât cepele, dar n-am reușit.

— Da. E din colecția de primăvară Marchesa.

Femeile frunzăriseră cataloagele chiar dacă le spuseseam când am intrat, în urmă cu douăzeci de minute, că rochia făcea parte dintr-o colecție viitoare, încă nescoasă la vânzare. Am presupus că voiau să-și facă o idee despre prețurile originale ale designerului.

— Nu cred că o veți găsi încă acolo. Viitoarea mea soacră..., am zis, dar apoi m-am corectat. *Fosta* mea viitoare soacră este rudă cu unul dintre designeri sau cam așa ceva.

Femeile m-au privit o clipă și apoi au început iar să se ciondănească.

Bine, atunci.

— Bănuiesc că mai aveți nevoie de timp, am bombănit.

În fundul magazinului am dat de un raion unde era o pancartă pe care scria LA CUMANDĂ. Am zâmbit. Mama lui Todd ar fi făcut atac de cord dacă aș fi dus-o într-un loc în care pancartele erau scrise greșit. Fusese oripilată când mă însoțise să văd o rochie la un magazin unde nu o serviseră cu șampanie în timp ce eu mă aflam în cabina de probă. Doamne, chiar că mă îmbătasem cu Roth Kool-Aid și aproape că mă transformasem într-una dintre cățelele alea îngâmfate.

Am oftat în timp ce-mi plimbam degetele peste rochiile croite la comandă. Probabil că acestea aveau povești și mai interesante. Mirese eclectice, cu spirit prea liber pentru iubii sau soții lor plictisitori.

Femei hotărâte, care mergeau împotriva curentului, femeii care ieșeau la mitinguri politice, femeii care știau ce vor.

M-am oprit în dreptul unei rochii cu croială în forma literei A, decorată cu trandafiri sângerii. Corsajul avea balene metalice îmbrăcate în roșu. *Și-a părăsit iubitul bancher pentru artistul francez care-i era vecin, iar asta a fost rochia pe care a purtat-o când s-a măritat cu Pierre.*

Nicio rochie de designer n-ar fi fost vreodată potrivită pentru astfel de femei, pentru că ele știau exact ce vor și nu le era teamă s-o spună. Făceau ce le dicta inima. Le invidiam. Cândva așa fusesem și eu.

În adâncul sufletului meu eram o fată „la cumandă” — greșeală intenționată. Când mă rătăcisem și devenisem o conformistă? În fața mamei lui Todd nu aveam curaj să spun ce simt și uite-așa ajunseseam să am o astfel de rochie de mireasă, sofisticată și plictisitoare, iar asta era doar începutul.

Când am ajuns la ultima rochie de la raionul LA CUMANDĂ, m-am oprit.

Pene!

Erau cele mai frumoase pene pe care le văzusem în viața mea. Iar rochia nu era albă; avea culoarea fildeșului. Avea *totul*. Era exact ce-aș fi ales dacă aș fi putut să am o rochie *la cumandă*. Nu era o rochie oarecare. Era *rochia!* Topul nu avea bretele și era ușor cambrat. Pene mici și stufoase ieșeau în evidență pe marginea decolteului. Corsajul era acoperit cu un strat de dantelă ce conducea privirea în jos, spre o frumoasă fustă-trompetă. Iar pe poale era amplificată de o mulțime de pene. Această rochie *cânta*. Era magică.

Una dintre femeile de la teague a observat că mă uitam îndelung la rochie.

— Pot s-o probez?

Ea a dat din cap afirmativ și m-a condus spre o cabină de probă din spate.

M-am dezbrăcat și m-am strecurat cu grijă în rochie. Din nefericire, rochia visurilor mele era cu o mărime mai mică. Se vedea că în ultima vreme mâncasem compulsiv din cauza stresului.

Așa că am lăsat fermoarul de la spate descheiat și m-am minunat când mi-am văzut imaginea în oglindă. *Femeia asta*. Femeia asta nu părea a fi o tânără de 27 de ani, care tocmai își părăsise logodnicul care o înșelase. Femeia asta nu arăta ca cineva care trebuia să-și vândă rochia de mireasă ca să poată mânca și altceva în afară de supă de tăiței de două ori pe zi.

Rochia asta mă făcea să mă simt precum cineva care nu are nicio grijă pe lume. Nu voiam s-o dau jos. Dar, sincer, transpiram și nu voiam să o stric.

Înainte de a o scoate, m-am privit în oglindă pentru o ultimă dată și m-am prezentat persoanei imaginare care admira noul meu look. Cu un aer încrezător, cu mâinile în șolduri, i-am spus:

— Bună ziua, sunt Charlotte Darling.

M-a pufnit râsul, pentru că vorbisem ca un reporter de la știri.

După ce m-am dezbrăcat, atenția mi-a fost atrasă de un petic albastru din interior. Era o bucată de hârtie cusută în căptușeală.

Ceva împrumutat, ceva albastru, ceva vechi, ceva nou. Așa era, nu? Sau invers?

Îmi imaginam că era pe post de „ceva albastru“.

L-am ridicat și am mijit ochii ca să citesc. În partea de sus scria în relief:

Biroul Reed Eastwood

Mi-am trecut degetul peste fiecare literă în timp ce citeam.

Pentru Allison...

Ea zise: „Iartă-mă că sunt o visătoare“, iar el o luă de mână și răspunse: „Iartă-mă că nu am fost aici mai devreme ca să visez cu tine“. — J. Iron Word

Îți mulțumesc că-mi transformi visurile în realitate.

Cu dragoste,

Reed

Inima îmi bătea cu putere. Probabil că era cel mai romantic bilet pe care îl citisem vreodată. Nici nu voiam să-mi imaginez cum de ajunsese rochia asta aici. Cum ar fi putut o femeie în toate mințile să renunțe la un sentiment atât de puternic? Dacă înainte credeam că rochia asta avea totul... acum era cu siguranță *totul*.

Reed Eastwood o iubise. *O, nu!* Speram că Allison nu murise. Pentru că un bărbat care scrie astfel de cuvinte cuiva nu lasă dragostea să treacă.

Angajata mi-a strigat:

— E totul în regulă?

Am tras perdeaua în fața ei.

— Da... da. Se pare că m-am îndrăgostit de rochia asta. V-ați gândit cât pot să primesc pentru Marchesa mea?

Ea a clătinat din cap.

— Nu oferim bani. Primiți credit în magazin.

Rahat!

Chiar aveam nevoie de bani.

Am arătat spre rochia cu pene.

— Cât costă rochia asta?

— Putem să v-o dăm în schimbul celeilalte.

Era tentant. Rochia era sufletul meu pereche și mă simțeam ca și când biletul mi-ar fi fost adresat de logodnicul meu imaginar, perfect. Nu voiam să ghicesc povestea din spatele lui. Voiam s-o *trăiesc*, să-mi creez propria poveste pentru această rochie. Poate nu azi, dar cândva, în viitor. Îmi doream un bărbat care să mă aprecieze, care să vrea să-mi împărtășească visurile și care să mă iubească necondiționat. Îmi doream un bărbat care să-mi lase un astfel de bilet.

Locul acestei rochii era la mine în șifonier pentru a-mi reaminti în fiecare zi că dragostea adevărată există.

Am spus fără să mai stau pe gânduri:

— O iau.

Capitolul 2

CHARLOTTE

Două luni mai târziu

CV-ul meu trebuia refăcut. După două ore în care căutasem pe internet anunțuri de angajări, mi-am dat seama că aptitudinile mele trebuiau înflorite.

Slujba temporară de rahat pe care tocmai o încheiasem mă putea ajuta să subliniez experiența mea administrativă. Cel puțin ar fi arătat bine pe hârtie. Am deschis penibilul meu CV în Word și am adăugat ultimul post ocupat, de asistent juridic.

Worman și Asociații. Era un nume care se potrivea mănușă. David *Worman*¹, avocatul cu care lucrasem pe baza unui contract temporar de 30 de zile, era cu adevărat jumătate vierme, jumătate bărbat. După ce am tastat datele și adresa, m-am lăsat pe spătarul scaunului gândindu-mă la ce aș putea menționa ca experiență dobândită cât timp lucrasem pentru măgarul ăsta.

1 Joc de cuvinte intraductibil. *Worm* (vierme, în limba engleză) + *man* (bărbat). (N.t.)

Să vedem. Mi-am dus degetul la bărbie. *Ce făcusem săptămâna asta pentru bărbatul-vierme? Hmm...* Cu o zi în urmă, îi dădusem la o parte mâna de pe fundul meu în timp ce-l amenințam că o să fac plângere la agenția pentru discriminare la locul de muncă. Da, musai să trec asta în CV. Am tastat:

– îndeplinirea mai multor sarcini concomitent, într-un mediu stresant.

Marți, viermele mă învățase să dau înapoi cifrele de la mașina de stampilat data, astfel încât Fiscul să creadă că cecul lui cu impozitul întârziat fusese trimis la timp și să nu-i aplice penalități. *Bună treabă.* Trebuia să adaug și asta:

– respectarea termenelor-limită.

Cu o săptămână în urmă mă trimisese la La Perla pentru a ridica două cadouri — ceva frumos pentru ziua soției sale și ceva sexy pentru o „prietenă specială“. Aș fi putut să adaug ceva acolo și pentru mine la factura nesimțitului. Dumnezeu mi-e martor că nu-mi puteam permite în perioada asta o pereche de tanga de 38 de dolari, așadar:

– atitudine etică ireproșabilă la locul de muncă și loialitate față de proiectele speciale.

După ce am mai adăugat câteva rahaturi — realizări în fraze pompoase —, mi-am trimis CV-ul la peste zece agenții și mi-am oferit drept recompensă un pahar de vin plin ochi.

Ce viață interesantă duceam! *Aveam 27 de ani, eram singură, în pantaloni de trening și tricou, la nici 8 seara, vinerea, în New York.* Însă n-aveam niciun chef să ies. Niciun chef să beau martini de 17 dolari paharul în baruri de fițe, unde bărbați ca Todd purtau costume scumpe pentru a-și ascunde lupul interior. Așa că, în schimb,

am intrat pe Facebook ca să văd cum erau viețile celorlalți — cel puțin cele afișate.

Newsfeed-ul meu era plin de postări tipice pentru o seară de vineri — zâmbete, poze cu mâncare și bebeluși pe care unele dintre prietenele mele începeau să-i aibă. M-am uitat o vreme, cu mintea aiurea, în timp ce sorbeam din vin... până când am dat peste o fotografie care m-a făcut să încremenesc. Todd postase o poză și altcineva o distribuise. Era cu o femeie, se țineau de mână... o femeie care semăna mult cu mine. Ar fi putut trece drept sora mea. Păr blond, ochi mari albaștri, ten deschis, buze pline și privirea aia prost-tească, plină de adorație, pe care o aveam și eu când mă uitam la Todd. După îmbrăcămintă, păreau că se duc la o nuntă. Apoi am citit textul de dedesubt:

Todd Roth și Madeline Elgin își anunță logodna.

Logodna?

În urmă cu 77 de zile — nu că aș fi ținut socoteala — logodna noastră fusese ruptă. Iar el deja se logodea cu altcineva? Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu era femeia cu care-l prinsesem!

Trebuie că era o greșeală. Cu mâna tremurându-mi de furie, am accesat pagina lui Todd. Dar, desigur, nu era nicio greșeală. Erau zeci de mesaje de felicitare, iar el chiar răspunsese la unele dintre ele. În plus, publicase o fotografie cu mâinile lor împreunate, lăsând să se vadă inelul de logodnă de pe degetul ei. *Ne-no-ro-ci-tul-meu-de-i-nel-de-lo-god-nă!* Stilatul meu fost logodnic nici măcar nu se sinchisise să-l schimbe după ce i-l aruncasem în față în timp ce el își trăgea fermoarul la pantaloni. Mai mult ca sigur că nu înlocuise nici salteaua pe care dormisem doi ani înainte de a mă muta. De fapt, probabil că *Madeline* ocupa deja postul de achizitor pentru lanțul de magazine universale Roth — stătea la biroul meu și avea slujba la care eu renunșasem, ca să nu mai trebuiască să-i văd zilnic fața de mincinos.

Mă simțeam... Nu-mi dădeam seama exact cum mă simțeam. Rău. Învingătoare. Mânioasă. *Ușor de înlocuit.*

În mod ciudat, nu eram geloasă că bărbatul pe care crezusem că-l iubesc își văzuse de viața lui. Ce mă durea cu adevărat era faptul că mă înlocuise așa de ușor. Confirma că relația noastră nu fusese specială, la urma urmei. După ce o terminasem cu el, jurase să mă recâștige — îmi spusese că eram iubirea vieții lui și că nimic nu-l va opri să-mi dovedească faptul că ne era sortit să fim împreună. După două săptămâni, florile și darurile nu au mai venit. Telefonoanele au încetat după trei. Acum știam de ce — își găsisese dragostea vieții... *din nou.*

Șocant chiar și pentru mine, nu am plâns. Doar că mă simțeam tristă. *Foarte tristă.* Odată cu viața, apartamentul, slujba și demnitatea, Todd îmi răpise și idealul în care crezusem întotdeauna: dragostea adevărată.

M-am rezemat de spătar, am închis ochii și am tras adânc aer în piept de câteva ori pentru a mă limpezi. Apoi mi-am zis că nu aveam cum să primesc o astfel de veste și să nu fac nimic. *Ce porcărie!* Nu aveam cum să nu acționez. Așa că am procedat la fel ca orice fată batjocorită din Brooklyn, după ce descoperirea că fostul logodnic nu așteptase ca așternutul să se răcească înainte de a aduce o altă femeie în pat.

Am terminat sticla de vin.

Mda. Eram beată.

Chiar dacă vorbirea nu-mi era afectată, faptul că eram îmbrăcată într-o rochie cu pene, cu fermoarul deschis la spate și beam vin direct din sticlă m-ar fi dat de gol. Cu capul dat pe spate, într-o manieră deloc demnă de o doamnă, am scurs ultimele picături și am trântit sticla pe masă. Laptopul s-a mișcat și a revenit la viață. Fericitul cuplu m-a întâmpinat.

— O să-ți faci și ție același lucru, am spus către ecran dând din deget. Și știi de ce? Pentru că cine a înșelat o dată va înșela mereu.

Iar mă gâdilau nenorocitele de pene de pe rochie. O făcuseră de zeci de ori în ultima oră și totuși de fiecare dată puteam să jur că

un gândac mi se cățara pe picior. Când am întins din nou mâna să-l plesnesc, am atins ceva. *Bilețelul albastru.*

Am ridicat tivul, am întors partea interioară a rochiei și am citit din nou.

Pentru Allison...

Ea zise: „Iartă-mă că sunt o visătoare“, iar el o luă de mână și răspunse: „Iartă-mă că nu am fost aici mai devreme ca să visez cu tine“. — J. Iron Word
Îți mulțumesc că-mi transformi visurile în realitate.

Cu dragoste,
Reed

Inima îmi suspina, plină de dorință. *Atât de frumos! Atât de romantic!* Ce se întâmplase oare cu cei doi, de ajunsese această rochie specială la o fată beată în loc să fie prețuită și transmisă mai departe fiicelor lor? Nu mai suportam să-i văd fața lui Todd. Așa că am tastat pe Facebook: *Reed Eastwood.*

Spre surprinderea mea, au apărut doi indivizi din New York. Primul avea în jur de 65 de ani. Deși rochia era un pic prea sexy pentru o mireasă de vârsta lui, am verificat oricum, pentru a fi sigură. Reed Eastwood avea o soție pe nume Madge și un Golden Retriever botezat Clint. Mai avea trei fiice și plânsese în timp ce o condusesese pe una dintre ele la altar, în urmă cu un an.

Chiar dacă o parte din mine voia să vadă pozele de la nunta fiicei lui Reed, pentru a mă tortura și mai mult, am trecut mai departe, la următorul Reed Eastwood.

Pulsul mi s-a accelerat și m-am trezit brusc din beție când pe ecran a apărut poza lui de profil. *Acest* Reed Eastwood era frumos de pica. De fapt, era atât de chipeș, încât m-am gândit că era posibil să fie fotografia unui model pe care cineva o folosea în glumă sau ca

momeală. Însă, când i-am accesat fotografiile, am găsit mai multe cu el. În fiecare era și mai frumos. Nu avea multe poze, dar ultima pe care am deschis-o era cu el și cu o femeie, făcută în urmă cu câțiva ani. O fotografie de la logodnă — Reed Eastwood și Allison Baker.

Îi găsisem pe autorul biletului albastru și pe dragostea lui.

Telefonul meu dansa pe noptieră ca un bob de fasole mexicană. Am întins mâna și l-am luat exact când intra mesageria vocală. 11:30. La naiba, chiar fusesem dusă. Am încercat să înghit, dar gura îmi era mai uscată decât deșertul. Aveam nevoie de un pahar cu apă, un ibuprofen, un drum la baie și de storiile trase pentru a bloca soarele îngrozitor de strălucitor care bătea în dormitor.

Mahmură, mi-am târât fundul în bucătărie și m-am forțat să mă rehidratez, deși mi-era greață să beau ceva. Exista posibilitatea ca apa și pastilele să o ia în direcție inversă în viitorul apropiat. Trebuia să mă întind. Întorcându-mă în dormitor, am trecut pe lângă laptopul de pe masa din bucătărie. O amintire dureroasă a nopții precedente, învăluită în ceață... a motivului pentru care băusem de una singură o sticlă cu vin.

Todd s-a logodit.

Eram nervoasă pe el, pentru că mă simțeam ca naiba astăzi. Și chiar mai nervoasă pe mine, pentru că îi permisesem să-mi distrugă încă o zi din viață.

Of!

Memoria mea era încețoșată, însă fotografia cu fericitul cuplu era, bineînțeles, clară ca lumina zilei. M-am simțit brusc invadată de panică — *Doamne, sper că nu am făcut vreo tâmpenie și să nu-mi amintesc.* Am încercat să ignor gândul, ba chiar am ajuns până la ușa dormitorului, însă știam că nu aș fi putut să-mi găsesc liniștea din cauza nesiguranței. M-am întors la masă, am deschis laptopul și am intrat direct în mesagerie. Am răsuflat ușurată văzând că nu-i scrisesem lui Todd, așa că m-am întors în pat.

Abia după-amiază am început în sfârșit să mă simt om și am făcut un duș. Când am terminat, am scos încercătorul din telefon, m-am așezat pe pat, cu părul înfășurat în prosop, și m-am uitat la mesaje. Uitasem că telefonul mă trezise mai devreme, până când am observat că aveam un mesaj vocal. Probabil, încă o agenție de locuri de muncă part-time care voia să irosească o zi interviewându-mă, deși nu avea nicio slujbă de oferit. Am apăsat pe butonul *Redare* și am luat peria pentru a mă pieptăna în timp ce ascultam.

Bună ziua, domnișoară Darling. Sunt Rebecca Shelton de la Eastwood Properties. Vă sun în legătură cu solicitarea de vizionare a apartamentului de lux din Millennium Tower. Avem o prezentare astăzi, la ora 4. Domnul Eastwood se va afla la fața locului dacă doriți să faceți un tur după aceea, poate în jurul orei 5 în seara aceasta? Vă rog să ne sunați pentru a ne spune dacă programul dumneavoastră vă permite să veniți. Numărul nostru este...

N-am reușit să aud numărul pe care mi-l lăsase, pentru că scăpasem telefonul pe pat. *O, Doamne!* Uitasem complet că-l căutasem pe tipul cu biletul albastru. Încet-încet, ceața din mintea mea s-a risipit. Chipul lui. *Chipul lui superb.* Cum să-l fi uitat? Mi-am adus aminte că mă uitasem la fotografiile lui... apoi la datele personale... ceea ce mă condusese la Eastwood Properties. Însă nu-mi aminteam altceva.

Am luat laptopul, am căutat în istoric și am deschis ultimul site pe care îl accesasem.

Eastwood Properties este una dintre cele mai mari firme independente de brokeraj din lume. Facem conexiunea între proprietăți exclusive dintre cele mai prestigioase și cumpărătorii calificați, asigurând discreție maximă pentru ambele părți implicate. Dacă sunteți în căutarea unui apartament de lux în New York cu o vedere spre parc, a unei case pe malul mării în Hampton, a unui castel fermecător într-o zonă montană sau sunteți gata pentru a avea propria insulă privată, Eastwood este locul în care încep visurile dumneavoastră.

Era un link pentru căutarea proprietăților, așa că am scris numele locului pe care îl menționase femeia în mesajul audio: *Millennium Tower*. Cum era de așteptat, a apărut proprietatea scoasă la vânzare. Cu doar 12 milioane de dolari puteam avea propriul apartament de lux pe Columbus Avenue, cu priveliște uluitoare spre Central Park. *Să vă scriu un cec.*

După ce mi-au curs balele uitându-mă la un clip cu zeci de fotografii, am apăsat pe butonul pentru programare în vederea vizionării proprietății. S-a deschis o fereastră, iar în partea de sus scria: *Pentru confidențialitatea și siguranța vânzătorilor noștri, toți potențialii cumpărători sunt obligați să completeze un formular pentru a viziona proprietățile. Numai cumpărătorii care îndeplinesc criteriile noastre stricte de precalificare vor fi contactați.*

Am pufnit. *Mari criterii de precalificare ai, Eastwood!* Deși nu eram sigură că aveam bani de tren pentru a ajunge în locul acela elegant, ce să mai zic de cumpărat! Dumnezeu știe ce scrisesem acolo, de mă calificasem.

Am închis site-ul și tocmai când voiam să opresc laptopul și să mă întorc în pat, m-am hotărât să mai arunc o privire pe Facebook la Dl Romantic.

Doamne, era superb!

Ce-ar fi dacă...

N-ar trebui.

Nu iese nimic bun dintr-o idee care-ți vine la beție.

Nu puteam.

Dar...

Chipul acela...

Și biletul acela.

Așa de romantic! Așa de frumos!

În plus... nu văzusem niciodată cum arăta un apartament de lux, de 12 milioane de dolari.

Chiar n-ar fi trebuit.